

ANETTE KIHLEN-ANTONSEN

ÖV
R
TAGAN
E
T

ANETTE KIHLEN-ANTONSEN

ÖVETAGANET

SILJANS
MÅSAR

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88939-19-7

© Anette Kihlen-Antonsen, 2020

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsfoto: Mattonstock

Författarfoto: Mane Valero

Grafisk form: Lilla blå tornet
www.lillablatornet.se

Tryck: Scandbook, 2020
www.scandbook.se

KAPITEL 1

Jag befinner mig på planeten Utusil. Det är en liten planet som tillhör en av Universums många solsystem. Planeten är både tekniskt och miljömässigt väl utvecklad.

Så gått som alla kommunikationer sker en bit upp från marken räknat, med konformade farkoster som kallas stroppar. För några år sedan infördes religionsfrihet och den allmänna åsikten på planeten är att vi inte lever ensamma i Universum. Där finns många solsystem med massor av planeter i olika form och skeden.

Men något är fel.

Ett missnöje håller på att sprida sig runtom på Utusil. Ett missnöje som främst riktar sig mot makteliten.

Invånarna på Utusil har börjat känna sig begränsade, övervakade och missbrukade av dessa människors intrång i deras liv. Motstånd mot detta har vaknat.

En stor grupp av forskare, militär och polis, sjukvårdspersonal, lärare och många andra frihetstörstande människor har gått samman. Arbetet görs i det tysta, från mun till mun. Motståndet växer och man närmar sig Dagen Ö, dagen för Övertagandet.

Ska det lyckas att vända tillbaka livet på Utusil. Från mörker till ljus. Från fångenskap till frihet. Från hat och misstänksamhet till kärlek och empati.

Jag heter Margurito och är beteendeforskare. En av frontfigurerna i Övertagandet.

Här följer min historia:

Jag står på den inglasade plattformen och väntar på den trådlösa vagnen. På väg hem efter en lång och tröttsam dag på universitetet. Trots

min ringa ålder har jag redan gjort vissa avtryck inom den beteendevetenskapliga forskningen. Jag är en lyckligt lottad person som har en god utbildning, är duktig på det jag gör och, framför allt, brinner för det. Jag är även begåvad med ett bra utseende – en grönögd och rödhårig kvinna med både kropp och själ i balans.

Trots det står jag här på plattformen och känner mig missmodig över livet. Vagnen kommer med ett vinande in på perrongen. Jag står tålmodigt och köar när jag ser ett bekant ansikte i ögonvrån. Det är Met, och hon ser helt skräckslagen ut, som om hon sett djävulen själv. Jag följer hennes blick.

Två stovväxta män kommer fram till henne och griper tag om hennes armar. Hon spjärnar emot, men har inte kraften att värja sig från männens styrka. Hon försvinner ur mitt synfält, men jag hör hennes skräckfyllda skrik, som snart tystnar. Jag ser att det har samlats en folkmassa runt platsen där Met antagligen ligger. Människor verkar upprörda och jag förstår på sirenerna som hörs att någon ringt efter hjälp.

De två männen skapar ett tumult i folkmassan när de tränger sig fram mot hissen. Jag går snabbt fram till det kraftiga räcket som omgärdar plattformen. Ser männen komma ut ur hissen och halvspringande försvinna bort in mot centrum.

Omskakad tar jag nästa vagn hem. Jag gläder mig alltid mycket när jag kommer hem till mitt hus, som ligger uppe på berget i Kirovs utkanter. Trädgården har börjat spira igen efter vinterns dvala. Min trädgård och arbetet med den är en stor inspirationskälla i mitt arbete som forskare. Kör jag fast i mina tankar hjälper trädgårdsarbetet mig att tänka klart och produktivt.

Huset är brunmålat med vita knutar, fönster och ytterdörr. Det är inte stort, där ryms bara ett badrum, kök, ett sovrum och ett stort var-

dagsrum. Trots det finns det rymd i huset, och framför allt ljus.

Jag går in i vardagsrummet där teven står. Kanske nämns det något om händelsen på plattformen. Allt som sägs är att den kända forskaren Met Magnulf har avlidit till följd av en hjärtinfarkt.

Senare på kvällen ringer telefonen. Det är Lenja. När jag hör hennes röst blir jag alldeles tyst och får inte fram ett ord. Lenja är en av mina äldsta och närmaste vänner. Hon hör omedelbart att något är fel.

– Hur mår du?

– Idag på väg hem från fakulteten upplevde jag något alldeles förskräckligt.

Jag hämtar andan och blir tyst igen.

– Berätta vad som hände?

– Met Magnulf dog framför mina ögon.

– Vad såg du? frågar hon uppfordrande.

– Jag såg framför allt hennes skräckfyllda ansikte. I normala fall reagerar man på Mets skönhet. Två män tog tag i henne och jag hörde hennes fruktansvärda skrik. Det var hemskt, Lenja.

– Nämn inte detta för någon, säger Lenja och jag hör att hon låter bekymrad.

– Varför inte?

– Hon forskade i geologi, som du vet. Jag tror att hon var någonting på spåret.

– Vad vet du mer?

– Met hade börjat resa med sin forskningsgrupp till Metabol, bergen i södra Arkasregionen.

– Har det kommit fram något om vad hon gjorde där?

– Jag har hört rykten. Hennes bror jobbar på hospitalet.

– Du kanske kan fråga honom?

Händelsen på plattformen har berört mig djupt. Senare på eftermiddagen står jag vid köksfönstret och tittar ut över omgivningarna. Vårren står i sin vackraste skrud med nyutslagna träd och buskar, prunkande rabatter med alla de sorters blommor som ger en otrolig färgprakt efter vinterns gråbruna nyanser. Detta scenario skänker mig ett visst hopp men oron inom mig finns kvar.

Vad har hänt med mig? Varför kan jag inte glädjas av allt detta utan alltid ha denna misströstan inombords?

Jag beslutar mig för att bearbeta mig med mitt minnesband. Bandet är ett sätt för mig att strukturera upp mina känslor och mitt liv. Genom erfarenhet vet jag hur viktigt det är att ta tag i sina känslor. Inte stänga dem inne och låta dem växa till något oöverskådligt.

Men först åker jag ner till staden för att titta efter något nytt att sätta på mig till festen på lördag. Affärerna stänger snart, så jag får skynda mig till närmsta vagnsplattform.

De små butikerna på stora Shoppinggatan ligger tätt. Fasaderna är målade i alla regnbågens färger, det är verkligen effektfullt.

Jag stannar till vid en liten affär som skyltar med kjolar och klänningar i årets trendfärger, lila och en stark grön färg, färger som både tilltalar och klär mig.

Jag får gå in här i slutet av veckan när min lön har kommit och pigga upp mitt sinne med att köpa något nytt och färgglatt. Jag vänder mig om för att fortsätta men stöter ihop med två män som står bakom mig.

– Ursäkta mig, mumlar jag och skyndar vidare.

Jag känner mig obehaglig till mods. Jag ser över axeln att männen står kvar och tittar efter mig. Det är de två männen jag såg skynda iväg från plattformen, när olyckan med Met hände. Jag är säker på att det är så.

Jag blir rädd men anstränger mig för att gå som vanligt och titta i skyltfönstren. Jag får syn på en ministroppsstation lite längre bort, styr snabbt stegen dit, tar hissen upp till plattformen. När jag tittar ner på gatan ser jag männen stå utanför hissen. Det är mig de är ute efter.

I vanliga fall när jag kommer hem till mitt hus känns det alltid tryggt och välkomnande. Det här är mitt krypin brukar jag tänka. Ut-sikten över staden, min sköna röda soffa, som jag kan ställa om i olika lägen allt efter vad jag ska ha den till just då. Nu ska den användas som en viloplats. Jag öppnar en liten lucka som finns vid det ena armstödet. Justerar lite med knapparna och ändrar om den ena delen av soffan till en divan, så att jag kan sträcka ut mig ordentligt. Jag plockar fram mitt minnesband från bokhyllan som står intill soffan. Där står många minnesband på rad. Det är mitt sätt att skriva dagbok. Jag tycker att det är lättare att uttrycka sig verbalt framför att skriva.

Jag letar fram det senaste bandet som jag pratat in och sätter på det. Kanske kan det få mig i rätt riktning igen.

Jag har just avslutat mitt forskningsarbete över sambandet mellan människors olika inställning till sina arbeten och till sina privata liv. Arbetet handlade om vad är det som styr oss att gå in i något som vi inte blir lyckliga av?

Jag sitter på ett kafé inte så långt ifrån min arbetsplats då Bjor, vägledaren på universitetet, kommer fram och frågar om han får slå sig ner.

Bjor och jag har haft en liten spirande förälskelse, men på senare tid har han verkat lite undvikande. Men vadå, tänker jag.

- Visst får du det, svarar jag och röjer plats åt hans kaffekopp.
- Kan du inte berätta lite för mig om ditt nästa forskningsprojekt.
- Javisst, jag hade ändå tänkt boka en tid med dig för att göra just det. Jag tittar mig omkring. Det sitter mycket folk runtomkring oss. Omedvetet sänker jag min röst och berättar om mitt nästa projekt.

Vi som lever här på Utusil i dag vet numera att vi inte lever ensam i detta universum. Under de senaste åren har våra insikter och framåtskridanden gått fort. Stora avslöjanden har skett om vår maktstruktur, om våra möjligheter som människor att kunna leva utan den. En sådan, vi kan kalla den politisk maktstruktur, är farlig och nedbrytande för den som utövar den och för dem som blir drabbade av den.

Jag skulle vilja gå vidare med hur och varför den har kommit till, hur vi skulle kunna lösa upp den och hur vi genom det skulle kunna skapa en bättre miljö. Både för Utusil och för oss människor som lever och verkar här. Både en bättre inre och yttre miljö där lycka råder i stället för förtryck.

Bjor tittar på mig med en blick jag aldrig har sett förut. Den är kall och livlös.

– Snälla Margurito, du förstår kanske att det här projektet aldrig kan bli godkänt. Om jag vore som du skulle jag inte ens tänka tanken på att göra det. Fundera på något annat i stället, det finns mycket att forska om.

Jag studerar honom. Hela hans kroppsspråk signalerar obehag. Han tittar på klockan och avslutar hastigt vårt samtal.

Jag sitter nedslagen kvar. En tanke börjar samtidigt spira. Det måste väl finnas fler som jag, som på ett intellektuellt sätt vill göra revolt mot vårt nuvarande system. Personer som jag själv, som finns lite här och var inom systemet?

Hur går jag vidare?

Jag sträcker på mig för att stänga av bandet och inser samtidigt vad jag ska göra.

– Jag ska undersöka hur människor verkligen mår i vårt korrupta samhälle och vad vi tillsammans kan göra åt det. Men allt måste ske i tysthet. Men hur kommer man i kontakt med likasinnade?

KAPITEL 2

Mina gröna ögon blixtrar av ilska. Jag är hemma och har precis avslutat ett telefonsamtal från en kollega på fakulteten. Regia, som hon heter, har bestört frågat om det finns någon sanning i ryktet som cirkulerar.

– Att du ska sluta ditt arbete på fakulteten, att du har problem med hälsan.

Jag svarade henne att det inte finns någon sanning i det, men att jag börjar förstå sammanhanget. Försökte lugna ned Regia och bad henne vara lite lågmäld om detta, det är onödigt att öka på ryktes-spridningen.

– Hur går jag vidare med det här? muttrar jag för mig själv.

Jag får börja med att bena upp det.

1. Jag har gjort ett arbete på människans förmåga att – förenklat uttryckt – kunna trampa runt i grottekvarnen. Det blev ett godkänt och uppskattat arbete.
2. Jag vill gå vidare med min insikt om att människans förmåga till att trampa runt i grottekvarnen direkt hör ihop med en annan grupp i samhället som har förmågan att utöva makt och förtryck.
3. Ur detta föds apati, ett glädjelöst liv och rädsla.
4. Met Magnulf, en forskare inom geologi har mördats. Hon blev berömd och erkänd för många saker. Till exempel att en vanlig bergart som glimmer går att omvandla till en metall med hjälp av vissa ämnen (vilka har vi inte fått reda på). Under de sista åren av sitt liv gjorde hon många resor till Metabol, bergen i södra Arkasregionen. Där hade hon gjort en ny viktig upptäckt. Men vad det handlade om har inte kommit fram.

5. Jag blir mer eller mindre vittne till hennes död, mitt nya forskningsförslag får inga anslag. Bjor avråder mig att ens tänka tanken och han har dessutom blivit väldigt undvikande.
6. Handlingsplan – Jag börjar med att gå på universitetets fest på lördag, försöker helt enkelt gräva lite i det här. Finns det fler forskare som har stoppats?

Jag känner mig bättre till mods nu när jag har benat upp saker och ting för mig själv. Jag går fram till min garderob och drar upp dörren.

Jag skulle vilja vara färgsprakande på lördag. Köpa mig en ny klänning som matchar mina röda skor med tillhörande väska. Mina smycken med röda karneoler blir perfekta till. Det enda som fattas är en grön klänning och den såg jag i går i den lilla butiken på Shoppinggatan.

Jag promenerar iväg till den närmsta plattformen. Eftersom det inte har regnat på några dagar väljer jag den lilla stigen som slingrar sig nerför berget. Den är en genväg ner till plattformen, och den är också ett mycket trevligare alternativ. Man har utsikten av staden Kirov i fokus längs hela stigen.

I kläddaffären på Shoppinggatan är det full trängsel. Jag hälsar och pratar med idel bekanta ansikten. Mest kollegor, som precis som jag själv har upptäckt att de behöver något nytt till festen på lördag.

Jag hittar till slut en underbar grön klänning som matchar mina ögon, hår och de andra accessoarerna. Klänningen är både bekväm och elegant och verkar vara sydd för just mig.

När jag kommer ut på gatan igen ser jag Bjor gå förbi. Han går tätt tillsammans med en kvinna jag aldrig sett förut. De ser onekligen förälskade ut. Så var det med den romansen, tänker jag. Hoppas jag träffar någon på lördag, åtminstone någon att dansa med.

Jag vaknar tidigt på lördagsmorgonen. Lenja ringde i går kväll och föreslog en riktigt skön promenad på förmiddagen. Hon ska ta med sig fika och spännande information från Mets bror, som hon pratat med tidigare i veckan. Jag känner på mig att den här dagen kommer att bli alltigenom intressant.

Jag stiger upp, äter frukost och klär mig för en dag ute i naturen. En ministropp tar mig ut till Kirovs hedar, som är ett mycket populärt område för naturälskande människor. Naturen är mycket varierande med sina stora och flacka hedar. Där finns lömska träskmarker med ett rikt fågelliv. Bergskedjan som ramar in området har en mycket varierande höjd. Alltifrån höga spetsiga toppar till lägre mjukt rundade kullar.

Lenja står redan och väntar på mig, klädd i vandringskläder och med en hatt käckt på svaj, över sitt kortklippta ljusa hår. Vi kramar om varandra.

– Jag glömde ju fråga dig i går om du ska på festen i kväll?

– Självklart, ska du gå?

– Jag kan tyvärr inte, senare i dag ska jag resa hem till mina föräldrar. Mamma har blivit sjuk och vill att jag ska komma. Det var därför jag ville träffa dig i dag och berätta vad Mets bror sa när vi träffades häromdagen.

– Vad tråkigt med din mamma. Jag vet hur fäst du är vid dina föräldrar. Jag hoppas inte det är något allvarligt. Trots det tänker du på mig. Du är dig lik, Lenja. Alltid samma stora hjärta för andra människor.

– Sam, som han heter, vill gärna träffa dig, med tanke på att du mer eller mindre var vittne till Mets död. Han och hela hans familj är naturligtvis djupt chockade över vad som hänt. Men du, vi går iväg så berättar jag vidare när vi stannar för att fika.

Vi tittar på den stora informationstavlan över de olika lederna som finns och bestämmer oss för en medelsvår led på fem kilometer.

– Det går inte an att vara helt slut i kväll, skrattar jag, och så vandrar vi iväg.

Vandringen går först över den stora heden. Naturen har vaknat till liv och visar sig från sin bästa sida. De karga hedarna skiftar i grönt med inslag av röd vallmo, vita prästkragar och några gula blommor som jag inte vet namnet på. Till att börja med vandrar vi i en lätt terräng, men snart svänger leden av upp mot Kallas, en liten men ganska kännbar bergskedja. Vi kommer pustande fram till en liten bergssjö där vi enhälligt röstar för fika. Lenja plockar fram kaffe, smörgåsar och bullar.

– Nu måste du tala om vad Sam berättade för dig, säger jag ivrigt. Eftersom jag nästan alltid är sugen avverkar jag ostsmörgåsarna glupskt nästan utan att tugga alls.

– Sam är en kollega till mig på hospitalet. Han är psykiatriker men forskar också på att ta fram naturliga läkemedel för olika så kallade psykiska sjukdomar. Han berättade, att han för några år sedan var med om att nästan döda en patient med ett nytt läkemedel som företaget Synax tagit fram. Han ställde dem mot väggen och krävde att de skulle ta sitt ansvar och omedelbart dra tillbaka läkemedlet. Men som företag med makt oftast gör så hotade de honom.

Han hade pratat med Met om det här och hon hade precis som Sam, som du, som jag och som många av oss, haft samma känsla. När vi forskare verkligen är något på spåret, något nytt och något som är bra och ofarligt för människan och Utusil, ja då händer det inget. Met hade sagt rent ut, inte bara till Sam och sina närmsta vänner, utan även till några politiska toppar, att de som styr här på Utusil inte vill oss något gott. Hon hade börjat tycka att det var ganska meningslöst det vi alla håller på med. Men samtidigt kände hon sitt ansvar.

– Fick du reda på något om ryktet som har spridits, att hon och hennes forskningsgrupp var något speciellt på spåret?

Jag slutar äta kanelbullar och lyssnar andäktigt på Lenjas berättelse.

– Met hade inte berättat så mycket för Sam.

Men en kväll, strax innan de gav sig av på det som blev hennes sista resa, hade hon bjudit över honom på middag och berättat om ljuset över Metabol. Om hur Atle, Mets kollega och stora kärlek, hade hört historien från en gammal släkting. En berättelse om en mytomspunnen plats med otroliga förmågor. En plats som bara finns i sagans värld.

Lenja tystnar för att hålla upp mer kaffe åt oss och fortsätter sedan.

– Hur människor som ställt sig i ljuset hade blivit healade både från små krämpor och allvarliga sådana.

De blev intresserade av historien, började leta och gräva fram mer eller mindre undagömda historier om platsen Metabol. Men ingens stod det något om orsaken till detta fantastiska fenomen. De fyra i gruppen bestämde sig för att resa dit. Deras senaste forskningsrapport var precis avslutad. Instinktivt förstod de att de inte kunde söka några anslag till den här resan, men de beslöt enhälligt att bekosta den själva.

Efter alla vanliga förberedelser och själva resan, som tog två dagar, stod de där i det mytomspunna Metabol. De ville inte väcka någon uppmärksamhet, så de var helt enkelt en grupp fotvandrare ute på upptäcktsfärd. De vandrade och bodde på många olika platser i sitt medhavda tält, men något fantastiskt ljus såg de inte.

Men en morgon så hände det. De vaknade av Utas, en av de andra kollegorna, upphetsade skrik. De for upp, ut ur tältet och där stod hon badande i ett ljus så underbart att både Uta och omgivningen runt henne strålade.

Här tystnar Lenja igen för att dricka av sitt kaffe. Med ett leende fortsätter hon sin berättelse.

– Hon stod framför en liten öppning i berget. De hade, helt förstum-

made skyndat sig fram till henne, vänt sig mot ljuset och blivit helt uppslukade av upplevelsen. De hade alla känt att det som hände var stort.

Sam berättade om deras kroppsliga och känslomässiga förbättringar. Som att alla fyra hade känt en otrolig glädje och fått en påtagligt höjd kroppsenergi. Dessutom blev Uta av med sina svåra eksem och Mets menscykel hade äntligen börjat fungera normalt.

De hade hittills gjort två resor dit och var på väg att resa en tredje gång.

– Vilken fantastisk berättelse, suckar jag. Och nu är Met död. Hur är det med resten av forskningsgruppen, sa Sam något om det?

– Han sa inget och jag tänkte inte på att fråga. Vi pratade om vilken otrolig möjlighet det här ljuset, vad det än är, vore för människans healande både själsligt och kroppsligt. Vilken resurs det vore för hela Utusil.

– Tror du att det var därför hon mördades?

Jag tittar ner i marken och fortsätter.

– Jag såg de två männen häromdagen, berättade jag det?

– Nej, det har du inte gjort, säger Lenja upprört. Berätta!

Jag berättar om händelsen och hon blir mycket orolig.

– Med tanke på allt som hänt, vad Sam berättat, och hur du själv blivit behandlad på fakulteten, så måste du vara försiktig, Margurito. Håll en låg profil utåt, men ta kontakt med Sam, han ville gärna det.

Vi vandrar vidare på leden och när vi skiljs åt lovar vi varandra att höras av och träffas så fort Lenja är tillbaka i Kirov.

När jag kommer hem från vår vandring är jag inte direkt festsugen, men jag lägger mig och sover ett par timmar, äter lite och gör mig sedan i ordning inför kvällen.

Jag går till närmaste ministroppsplattform och åker därifrån direkt till universitetsfesten.

Festen är i stora salen. Uppdukat till supé ser det riktigt inbjudande och festligt ut. Jag träffar många av mina närmaste kollegor, pratar och dricker vin tills en klocka ringer för att annonsera middagen.

Bordsplaceringen som är uppsatt precis vid ingången har jag redan tittat på, så jag går och sätter mig på min plats och väntar in mina bordskavaljerer. Vänster om mig kommer en kollega, Jehov, och sätter sig. Vi börjar genast att prata om hans pågående projekt, som handlar om människans ovilja till förändringar i livet. Negativa förändringar är inte konstigt att man kan ha motvilja mot, men att även de positiva möts med en viss motvilja är mycket underligt. Vi är djupt inne i en diskussion när vi avbryts av att rektorn ska hålla ett inledande välkomsttal.

Jag tittar på min bordsgranne till höger och är helt inställd på att Vitor sitter där. Men mina ögon fastnar i ett par himmelsblå ögon.

– Jag heter Sam, säger mannen, Mets bror. Jag vill så gärna träffa dig och tyckte att den här kvällen skulle vara ett utmärkt tillfälle. Jag lyckades övertala Vitor, det var svårt kan jag avslöja, att byta plats med honom. Nu förstår jag varför, säger Sam med ett leende.

– Margurito, säger jag och sträcker fram handen för att hälsa.

Vi börjar genast prata och det känns som att samtalet inte har något slut. Maten äter vi utan något större intresse och när dansen börjar släpper vi inte taget om varandra.

När orkestern tar en paus, går vi och sätter oss lite enskilt ute vid garderoben.

– Inte visste jag att detta skulle bli den lyckligaste kvällen i mitt liv, säger jag lyckligt.

Sam drar mig intill sig. Vi sitter tysta länge och bara håller om varandra.

Jag snyftar plötsligt till.

– Men hur är det, min älskade vän, säger Sam bekymrat.

– Jag tänker på din syster Met.

– Min familj är i chock över vad som hänt. Jag själv lever i ett stort tomrum. Det är svårt att ta till sig att min älskade lillasyster är borta. Nästa vecka ska vi hålla hennes återgivningsceremoni. Du kanske vill följa med mig hem och träffa min familj? Även Mets forskarkollegor kommer och jag ser fram emot att få prata med dem om vad som hände på deras sista resa till Metabol.

– Självklart följer jag med dig hem till din familj och är med på Mets återgivande. På något underligt sätt känner jag mig sammanlänkad med henne. Det beror väl på att jag fanns där när hon blev mördad. Sam, jag förstår att detta är svårt att tala om, men är det konstaterat att hon blev mördad?

– Ja, polisen misstänker det. De har förhört en del personer som var i hennes närhet när det hände, men ingen har egentligen sett något. Du har inte blivit kallad? frågar han och drar mig närmare intill sig.

– Nej, men jag såg ju inte något i detalj. Bara hennes ansiktsuttryck och hur två män drog henne med sig och sedan hastigt försvann ifrån perrongen. Men det är väl troligt att jag blir kallad till förhör.

– Du måste vara försiktig. Det får inte hända dig något.

En stund senare reser vi oss, hämtar våra ytterkläder och tar en ministropp hem till mitt hus.

KAPITEL 3

Följande onsdag möts Sam och jag på den stora plattformen nere i centrum för att resa till Sams barndomshem. Vi har förbokat biljetter på en av de riktigt snabba farkosterna.

Sams föräldrar bor i en mindre stad på västkusten – Kilia. Det är en liten kuststad vid Lardohavet. Hans familj har bott där i många gene-

rationer och försörjt sig på fiske. Hans pappa kommer från en större stad – Obesun – som ligger mer söderöver, faktiskt inte så långt ifrån Arkasregionen, där de försörjde sig på jordbruk.

Båda hans föräldrar hade brutit upp ifrån tidigare generationers mönster och utbildat sig till tandläkare. Det var på den utbildningen de träffades en gång. Efter utbildningens slut flyttade de till Kilia och öppnade en gemensam praktik.

Sam är äldsta barnet och utbildad psykiatriker, Met var utbildad geolog och hans yngsta syster Rya håller på med sina studier i rymdteknik. Hon studerar i en större grannstad – Obesa.

Sedan festen på universitetet har Sam mer eller mindre flyttat in hos mig. Nu står jag på perrongen och väntar på honom. Han har varit på sin praktik för att ordna med ett recept till en patient och kommer i sista minuten. Vi kramar om varandra.

– Dags att stiga på farkost 100 till Obesa, ropas det ut i högtalarna på stationen. Vi rycker till, sliter oss skrattande från varandra och skyndar upp på farkosten.

Den far snabbt, men vi hinner ändå se lite av naturen under oss genom de stora fönstren. Vi sitter skönt och bekvämt i sätena, så det blir en komfortabel resa. Det är många sjöar och ringlande floder utmed både stora och mindre berg. Grönskan är underbar att se så här från ovan.

Det måste finnas hur många gröna nyanser som helst, tänker jag, och tillsammans med blandningen av färger från alla vilda blommor, ja det ser nästan ut som ett upprört hav med vågtoppar i rött, gult, lila och blått.

– Vilken fantastisk planet Utusil är, suckar jag.

Jag sträcker på mig, högtalarrösten har precis ropat ut att vi snart är framme i Obesa där Rya ska möta upp oss. Jag känner mig lite pirrig inför det kommande mötet med Sams familj.

Vi befinner oss på Utusil, en av alla de planeter i Universum, som är befolkad av mänskligt liv.

Men något är fel på Utusil och den känslan sprider sig snabbt över planeten.

En grupp forskare vill göra något åt situationen och bestämmer sig för att utföra en intellektuell revolution eller ett Övertagande av planeten.

Ett övertagande fyllt av kärlek, ljus och tillit och en förhoppning om en god värld.

FOTO: Mane Valero

Anette Kihlen-Antonsen är född 1952 i Göteborg, men har sedan tidiga tonår bott i Lidköping vid Väneren. Sedan åtta år bor hon med sin man Leif och deras två hundar i Malaga, Spanien. Den här boken är hennes första av planerade tio stycken.

**Förlagshuset
SILJANS MÅSAR**
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88939-19-7

9 789188 939197